

Arrest

nr. 64 343 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAELE en van attaché S. BATTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse Tamil afkomstig uit Puthukkudiyiruppu (PTK), Sri Lanka. Gedurende de periode dat u in PTK woonde werkte u voor een instelling die voedsel distribueerde voor de burgerbevolking. PTK was op dat moment onder controle van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). De instelling waarvoor u werkte werd gefinancierd door de LTTE. Op 17 januari 2009 verliet u PTK samen met u vrouw en zoon (uw gezin bleef gedurende het hele verhaal bij u). U vluchtte voor de oorlog en kwam via Thevipuram en Kombavil terecht in Mullivaikal. Op 9 mei 2009 vertrok u met de boot van Mullivaikal naar Pulmoddai. Daar verbleef u in een ontheemdenkamp. U werd ondervraagd maar u had geen problemen met het leger omdat u uw betrokkenheid bij de LTTE

ontkende. Op 20 juni 2009 kreeg u de toelating om het kamp te verlaten. Uw zoon had medische problemen en hij moest naar het ziekenhuis voor een ingreep. U keerde nooit terug naar het kamp uit angst dat de militairen er zouden achter komen dat u voor de LTTE had gewerkt. Vanuit het ziekenhuis contacteerde u de oudere zus van een vrouw die u hebt leren kennen. U kon bij haar onderduiken. Op 2 juli 2009 verliet u het ziekenhuis. U verbleef twee maanden bij de vrouw die u contacteerde. Daarna verbleef u zes maanden en half bij aanverwanten van deze vrouw. Tijdens het onderduiken werd u verteld dat het leger naar u op zoek was. Op 7 april 2010 trok u naar Negombo en van daaruit trok u op 12 april 2010 naar Colombo. U verplaatste zich met een minibus. Onderweg werd u niet gecontroleerd, de chauffeur van de minibus moest zich slechts één keer melden bij een controlepost. Op 12 april 2010 verliet u Sri Lanka met een vals paspoort. U werd begeleid door een reisagent en u werd nooit individueel gecontroleerd aan de migratiecontrole. Via Dubai en Turkije kwam u op 22 april 2010 terecht in België. U vroeg meteen asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, de eigendomsakte van uw huis in PTK, de overlijdensakte van uw zus, ordinary level resultaten van uw vrouw, brieven van het Rode Kruis in verband met de tracing van uw familieleden, een bericht van tracing uit Sri Lanka, medische documenten van uzelf, medische documenten van uw zoon, een foto van uw zoon, het spaarboekje van uw zoon en een medisch boekje van uw zoon.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE (zie bijlage UNHCR guidelines). De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. U weet het Commissariaat Generaal (CGVS) niet te overtuigen van het belang van uw banden met de LTTE. U kan op geen enkel moment hard maken dat u belangrijke banden had met de LTTE. Volgens uw relaas werkte u bij de bestuurlijke afdeling van de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt wat u exact gedaan hebt voor de LTTE antwoordt u dat u voedsel distribueerde onder de coöperaties in LTTE-gebied (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaart dat dit voedsel bestemd was voor de burgerbevolking (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw vrouw had ook geen sterk LTTE-profiel. Zij verklaart dat ze voor een hospitaal in LTTE-gebied werkte. Het hospitaal waarin ze werkte richtte zich ook naar de burgerbevolking (O.V. 6.616.481). Het feit dat jullie beide, direct of indirect, betaald werden door de LTTE resulteert niet in een zwaarwegend LTTE-profiel. U verklaart zelf dat in die tijd bijna iedereen werkte voor de LTTE omdat het gebied onder controle was van de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). In die logica zou elke Tamil, die ooit in een gebied gewoond heeft dat onder controle was van de LTTE, een zwaarwegend LTTE-profiel hebben. Dit is niet het geval. De UNHCR guidelines stellen duidelijk dat het profiel Tamil uit het noorden of uit het oosten niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Azielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka ondervinden geen problemen. Er moet al sprake zijn van een robuust LTTE-profiel alvorens men wordt opgepakt (zie bijlage terugkeer asielzoekers).

U legt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat het leger u daadwerkelijk van banden met de LTTE beschuldigt. Enkele elementen uit uw relaas trekken de verklaring dat het leger u daadwerkelijk

zoekt in vraag. U werd vastgehouden in een ontheemdenkamp en niet in een High Security kamp, waar mensen die verdacht werden van banden met de LTTE meestal werden vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien kreeg u na één maand al de toestemming om het kamp te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit wijst erop dat men u niet als belangrijk achtte. U werd nooit gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en u had geen problemen met het leger in het kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Over uw effectieve problemen weet u enkel zeer algemeen te vertellen dat mensen die voor de LTTE werkten werden verraden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat u nog bijna één jaar in Sri Lanka verbleef sinds uw vertrek uit het ontheemdenkamp stelt uw vrees in vraag.

Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. De geboorteaktes, de huwelijksakte, de identiteitskaarten, de eigendomsakte, het spaarboekje en de foto van uw zoon, en de schoolresultaten van uw vrouw bewijzen enkel de identiteit van u en uw gezin, deze identiteit wordt niet in vraag gesteld. De overlijdensakte van uw zus toont enkel de dood van uw zus aan. De documenten van het Rode Kruis bewijzen niets over uw eigen situatie, ze tonen enkel aan dat u bepaalde familieleden sinds de oorlog niet meer weet te situeren. De medische attesten van u en uw zoon geven enkel informatie over de gezondheid van u en uw zoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse Tamil afkomstig uit Puthukkudiyiruppu (PTK), Sri Lanka. Gedurende de periode dat u in PTK woonde werkte u in een hospitaal dat ter beschikking stond van de burgerbevolking. PTK was op dat moment onder controle van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Het hospitaal waarvoor u werkte werd gefinancierd door de LTTE. Op 17 januari 2009 verliet u PTK samen met u man en zoon (uw gezin bleef gedurende het hele verhaal bij u). U vluchtte voor de oorlog en kwam via Thevipuram en Kombavil terecht in Mullivaikal. Op 9 mei 2009 vertrok u met de boot van Mullivaikal naar Pulmoddai. Daar verbleef u in een ontheemdenkamp. U werd ondervraagd maar u had geen problemen met het leger omdat u uw betrokkenheid bij de LTTE ontkende. Op 20 juni 2009 kreeg u de toelating om het kamp te verlaten. Uw zoon had medische problemen en hij moest naar het ziekenhuis voor een ingreep. U keerde nooit terug naar het kamp uit angst dat de militairen er zouden achter komen dat u voor de LTTE had gewerkt. Vanuit het ziekenhuis contacteerde u de oudere zus van een vrouw die u hebt leren kennen. U kon bij haar onderduiken. Op 2 juli 2009 verliet u het ziekenhuis. U verbleef twee maanden bij de vrouw die u contacteerde. Daarna verbleef u zes maanden en half bij aanverwanten van deze vrouw. Tijdens het onderduiken werd u verteld dat het leger naar u op zoek was. Op 7 april 2010 trok u naar Negombo en van daaruit trok u op 12 april 2010 naar Colombo. U verplaatste zich met een minibus. Onderweg werd u niet gecontroleerd, de chauffeur van de minibus moest zich slechts één keer melden bij een controlepost. Op 12 april 2010 verliet u Sri Lanka met een vals paspoort. U werd begeleid door een reisagent en u werd nooit individueel gecontroleerd aan de migratiecontrole. Via Dubai en Turkije kwam u op 22 april 2010 terecht in België. U vroeg meteen asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, de eigendomsakte van uw huis in PTK, de overlijdensakte van uw zus, ordinary level resultaten van uw vrouw, brieven van het Rode Kruis in verband met de tracing van uw familieleden, een bericht van tracing uit Sri Lanka, medische documenten van uzelf, medische

documenten van uw zoon, een foto van uw zoon, het spaarboekje van uw zoon en een medisch boekje van uw zoon.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE (zie bijlage UNHCR guidelines). De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. U weet het Commissariaat Generaal (CGVS) niet te overtuigen van het belang van uw banden met de LTTE. U kan op geen enkel moment hard maken dat u belangrijke banden had met de LTTE. Volgens uw relaas werkte u in een hospitaal in LTTE-gebied. U deed de boekhouding en de administratie. (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart dat in dit hospitaal gewone burgers behandeld werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U vraagt asiel aan voor dezelfde redenen als uw man (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw man had ook geen sterk LTTE-profiel. Hij verklaart dat hij voedsel distribueerde aan coöperatieven voor de burgerbevolking (O.V. 6.616.481). Het feit dat jullie beide, direct of indirect, betaald werden door de LTTE resulteert niet in een zwaarwegend LTTE-profiel. Uw man verklaart dat in die tijd bijna iedereen werkte voor de LTTE omdat het gebied onder controle was van de LTTE (O.V. 6.616.481). In die logica zou elke Tamil, die ooit in een gebied gewoond heeft dat onder controle was van de LTTE, een zwaarwegend LTTE-profiel hebben. Dit is niet het geval. De UNHCR guidelines stellen duidelijk dat het profiel Tamil uit het noorden of uit het oosten niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Azielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka ondervinden geen problemen. Er moet al sprake zijn van een robuust LTTE-profiel alvorens men wordt opgepakt (zie bijlage terugkeer asielzoekers).

U legt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat het leger u daadwerkelijk van banden met de LTTE beschuldigt. Enkele elementen uit uw relaas trekken de verklaring dat het leger u daadwerkelijk zoekt in vraag. U werd vastgehouden in een ontheemdenkamp en niet in een High Security kamp, waar mensen die verdacht werden van banden met de LTTE meestal werden vastgehouden (O.V. 6.616.481). Bovendien kreeg u na één maand al de toestemming om het kamp te verlaten (O.V. 6.616.481). Dit wijst erop dat men u niet als belangrijk achtte. U werd nooit gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en u had geen problemen met het leger voordat u het kamp verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Over uw effectieve problemen weet u enkel zeer algemeen te vertellen dat mensen die voor de LTTE werkten werden verraden door gewone mensen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Het feit dat u nog bijna één jaar in Sri Lanka verbleef sinds uw vertrek uit het ontheemdenkamp stelt uw vrees in vraag.

Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. De geboorteaktes, de huwelijksakte, de identiteitskaarten, de

eigendomsakte, het spaarboekje en de foto van uw zoon, en uw schoolresultaten bewijzen enkel de identiteit van u en uw gezin, deze identiteit wordt niet in vraag gesteld. De overlijdensakte van de zus van uw man toont enkel de dood van zijn zus aan. De documenten van het Rode Kruis bewijzen niets over uw eigen situatie, ze tonen enkel aan dat u bepaalde familieleden sinds de oorlog niet meer weet te situeren. De medische attesten van uw man en uw zoon geven enkel informatie over de gezondheid van uw man en uw zoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op een schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schending van artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en schending van artikel 1 (2° van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. Verzoekers beroepen zich in een tweede middel nogmaals op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met de argumentatie van de Commissaris-generaal als zouden zij niet aantonen dat zij sterke LTTE-banden hebben en aldus geen vrees voor vervolging moeten koesteren. Verzoekers voeren aan dat het niet is omdat men geen sterke banden met de LTTE heeft, men geen objectieve vrees kan hebben. Indien iemand verdacht wordt van banden te hebben, wordt die opgepakt. Verzoeker werd al gezocht omdat hij volgens het Singalees leger te nauw samenwerkte met de LTTE en nu verzoekers gevlucht zijn, hebben zij zich nog meer verdacht gemaakt dergelijke banden te hebben. Daarenboven werden de ouders van verzoeker bedreigd. Het feit dat men niet in een ‘High Security Camp’ wordt vastgehouden, betekent evenmin dat men geen objectieve vrees kan hebben. Degenen die tot het kamp werden toegelaten en tijdens hun verblijf werden verklikt, werden opgepakt en niemand zag hen ooit terug. Ook het feit dat zij na één maand de toestemming kregen om het kamp te verlaten is niet vreemd. Zij verbleven in een ontheemdenkamp van de Verenigde Naties en de operatie van hun zoon was nodig.

2.1.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent zoals verweerder stelt dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overeenkomstig artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet onder meer besluiten de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen of te weigeren, hetgeen hij *in casu* gedaan heeft in voorliggende beslissingen. Verzoeker toont niet aan dat deze artikels geschonden zijn.

2.1.2 De Raad meent zoals verweerder stelt dat de aangevoerde schending van artikel 49 op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog niet aan de orde was aangezien dit artikel bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling worden beschouwd in de zin van de Vreemdelingenwet en aan de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen toekent. Verzoeker toont niet aan dat dit artikel geschonden is.

2.1.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr.

159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en de middelen vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.5. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat zij in een ontheemdenkamp van de Verenigde Naties verbleven. Zij werden ondervraagd naar hun banden met de LTTE. Zij ontkenden elke betrokkenheid. Zij waren weliswaar geen lid van de LTTE, waren ook geen Tamiltijgers, maar hadden wel voor de LTTE gewerkt en vooral verzoeker had er nauw mee samengewerkt. Hij werkte voor de administratieve dienst van de LTTE en stond in voor de voedselbedeling aan de burgerbevolking. Verzoekster werkte in een LTTE-hospitaal dat ter beschikking stond van de burgerbevolking. Om die redenen vreesden zij verklikt te worden. Toen hun zoontje op 20 juni 2009 voor een medische ingreep naar een ziekenhuis diende te gaan, ontvluchten zij uit het kamp en doken zij onder. Tijdens dat onderduiken kregen zij te horen dat het Singalese leger de ouders van verzoeker bedreigden dat ze hem zouden doodschieten. Daarenboven hebben verzoekers zich door hun vlucht ongewild nog meer verdacht gemaakt. De ouders van verzoeker worden nog steeds bedreigd.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat zij tijdens het onderduiken te horen kregen dat het Singalese leger de ouders van verzoeker bedreigden dat ze hem zouden doodschieten. In de vragenlijst en tijdens het gehoor hebben zij dit echter niet vermeld, maar gesteld dat een persoon bij wie zij voorheen in het kamp verbleven haar "tante" bij wie zij ondergedoken waren in Vavuniya verwittigde dat het leger hen zocht (gehoor verzoeker, stuk 4, p. 7 en 10; in dezelfde zin vragenlijst verzoeker, stuk 11, 3.5; vragenlijst verzoekster, stuk 11, 3.5). Het niet eensluidend karakter van de verklaringen van verzoekers ondermijnt de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag.

Verzoekers weerleggen de motieven van de bestreden beslissing niet waar gesteld wordt dat zij niet overtuigen van het belang van hun banden met de LTTE: "U kan op geen enkel moment hard maken dat

u belangrijke banden had met de LTTE. Volgens uw relaas werkte u in een hospitaal in LTTE-gebied. U deed de boekhouding en de administratie. (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart dat in dit hospitaal gewone burgers behandeld werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U vraagt asiel aan voor dezelfde redenen als uw man (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw man had ook geen sterk LTTE-profiel. Hij verklaart dat hij voedsel distribueerde aan coöperatieven voor de burgerbevolking (O.V. 6.616.481). Het feit dat jullie beide, direct of indirect, betaald werden door de LTTE resulteert niet in een zwaarwegend LTTE-profiel. Uw man verklaart dat in die tijd bijna iedereen werkte voor de LTTE omdat het gebied onder controle was van de LTTE. In die logica zou elke Tamil, die ooit in een gebied gewoond heeft dat onder controle was van de LTTE, een zwaarwegend LTTE-profiel hebben. Dit is niet het geval. De UNHCR guidelines stellen duidelijk dat het profiel Tamil uit het noorden of uit het oosten niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka ondervinden geen problemen. Er moet al sprake zijn van een robuust LTTE-profiel alvorens men wordt opgepakt.”

Dit standpunt vindt steun in het administratief dossier, meer bepaald de verklaringen van verzoekers en de door verwerende partij neergelegde documentatie (stuk 15 landeninformatie).

Verzoekers weerleggen de motieven van de bestreden beslissing niet waar gesteld wordt dat zij niet bewijzen dat het leger hen beschuldigt van banden met de LTTE: *“Enkele elementen uit uw relaas trekken de verklaring dat het leger u daadwerkelijk zoekt in vraag. U werd vastgehouden in een ontheemdenkamp en niet in een High Security kamp, waar mensen die verdacht werden van banden met de LTTE meestal werden vastgehouden (O.V. 6.616.481). Bovendien kreeg u na één maand al de toestemming om het kamp te verlaten (O.V. 6.616.481). Dit wijst erop dat men u niet als belangrijk achtte. U werd nooit gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en u had geen problemen met het leger voordat u het kamp verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Over uw effectieve problemen weet u enkel zeer algemeen te vertellen dat mensen die voor de LTTE werkten werden verraden door gewone mensen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Het feit dat u nog bijna één jaar in Sri Lanka verbleef sinds uw vertrek uit het ontheemdenkamp stelt uw vrees in vraag. “*

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het kamp waar verzoekers verbleven een kamp van de Verenigde Naties was. Het kamp werd door het leger ingericht en pas later werden hulporganisaties zoals UNHCR toegelaten (gehoorverslag, p. 3).

De Raad stelt ook vast dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot problemen met het leger of de politie niet eensluidend zijn. Op p. 3 van het gehoorverslag stelt ze: *“In het kamp werden wij gezocht, maar we hebben ons niet geregistreerd. Hadden wij dat gedaan, dan zaten we meteen in de problemen.”* Op p. 4 stelt ze naar aanleiding van het vertrek uit het kamp: *“Je moest je eerst registreren bij het leger en vervolgens stuurden ze ons met de ambulance weg.”* Het niet eensluidend karakter van haar verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

Verzoekers konden het kamp slechts verlaten na registratie bij en de uitdrukkelijke toestemming van het leger en verbleven daarna nog bijna een jaar in Sri Lanka. Ter zitting bevestigen verzoekers dat personen die niet verdacht werden van banden met de LTTE zoals zij van het leger de toestemming kregen om bij kennissen of familieleden buiten het kamp te verblijven. Zij leefden derhalve niet ondergedoken en zijn niet uit het kamp gevlucht, maar hebben het kamp met het akkoord van het leger verlaten.

De bewering in het verzoekschrift dat de ouders van verzoeker nog steeds bedreigd worden met de bedreiging dat ze hem zullen doodschieten is een loutere bewering die niet aannemelijk gemaakt wordt.

2.2. Bij hun verzoekschrift leggen verzoekers een getuigschrift van het Rode Kruis, van de Human Rights Commission of Sri Lanka, van een vrederechter H. G. en van de bisschop van Jaffna. Ter zitting tonen verzoekers de originele exemplaren van voormelde getuigschriften.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat uit deze stukken geenszins duidelijk blijkt op welke bronnen de auteurs van deze attesten zich gebaseerd hebben voor het opstellen ervan. De inhoud van deze stukken komt niet overeen met de verklaringen van verzoekers. Waar verzoekers stelden geen problemen te hebben gekend met het Sri Lankaanse leger in het ontheemdenkamp van Pulmoddai, blijkt uit deze attesten dat verzoekers er hetzij beschoten werden (*tried to shoot them*, attest Human Rights Commission of Sri Lanka) hetzij bedreigd werden door het leger (attest van het Rode Kruis met vermelding van de *Sri Lanka Army intelligence*, in dezelfde zin attest vrederechter H. G.). Ook de

bedreiging door het leger bij zijn ouders verzoeker dood te schieten wordt voor het eerst in de attesten en het verzoekschrift vermeld.

Dit ondermijnt de bewijswaarde van deze documenten die een gesolliciteerd karakter hebben. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoeker legt ter zitting een foto neer waar hij in LTTE uniform tussen twee familieleden staat. Ter zitting bevestigt verzoeker dat hij nooit enige militaire opleiding kreeg of functie uitoefende voor het LTTE. Eenieder die voor het LTTE werkte diende echter een dergelijk uniform te dragen. Deze foto is geen bewijs dat verzoeker omwille van zijn werk voor het LTTE –zoals velen mensen in het door LTTE beheerd gebied- verdacht zou worden van een bijzondere of betekenisvolle band met deze organisatie.

Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.3. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geenszins op concrete wijze uitwerken waarom zij zich zouden kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS